

РЕШЕНИЕ

№ 7346

гр. София, 02.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 02.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилка

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **5926** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 27, ал. 6 от Закон за закрила на детето (ЗЗДет.).

Образувано е по жалбата на С. Е. Е. в качеството му на родител и законен представител на детето М. С. Е. чрез адв. В. срещу заповед № ЗД/Д-С-ВЗ-024 от 03.06.2022 г., издадена от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ - В., с която е разпоредено временното настаняване на детето М. С. Е. в професионално приемно семейство на Л. Н. за срок от една година или до промяна в обстоятелствата и произнасяне на съда с решение по чл. 28 от ЗЗДет. Наведени са доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед като издадена при неспазване на предвидената в закона форма, при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон. Твърди се, че изложената фактическа обстановка не отговаря на действителната такава. Оспорващият изтъква, че като баща на детето е предприел всички действия, с които да предпази, защити и отглежда детето си, като действията застрашаващи синът му са осъществени от неговата майка. Твърди, че не са приложени мерките по чл. 23 от ЗЗДет., не са издирвани близки и роднини, при които може да бъде настанено детето. Като нарушен се сочи и чл. 49 от ЗЗДет., тъй като не е предоставена уютна среда на детето. Подробни съображения в тази насока са изложени и в депозираните по делото писмени бележки. Заявява искане оспореният акт да бъде отменен. Претендира присъждане на разноски по представен списък.

Ответникът – Директор на Дирекция "Социално подпомагане" - В., чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна и прави искане да бъде оставена без уважение. Сочил, че обжалваният акт е издаден от материално и териториално компетентен орган, при спазване на установената форма, при спазване на административнопроизводствените правила, както и в съответствие с материалния закон. Подробни съображения излага в депозираните по делото писмени бележки. Прави възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Административен съд София - град, в настоящия състав, като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съобрази доводите на страните и извърши цялостна проверка на оспорения акт във връзка с правомощията си по чл. 168 от АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Малолетното дете М. С. Е., чието временно настаняване в професионално приемно семейство е разпоредено с оспорената заповед, е български гражданин, родено на 07.11.2015 г. с родители: майка – И. Т. Н. и баща - С. Е. Е., съгласно Удостоверение за раждане, издадено на 02.01.2019 г., издадено въз основа на Акт за раждане 0726/12.11.2015 г. съставен от район „К. село“.

Административното производство е образувано въз основа на доклад изх. № СЛ/Д-С-ВЗ/1127-001, изготвен от социален работник в отдел „Закрила на детето“ към ДСП - В., в който са изнесени данни за получен сигнал на същата дата от ИДПС към 03 РУ-СДВР. В същия е посочено, че на 02.06.2022 г. вечерта полицейски патрул на районното управление е посетил адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]. Установено е, че на адреса грижи за детето М. С. Е. се полагат от непълнолетно момиче, което се представило за негова биологична сестра и заявило, че е взело детето на 31.05.2022 г. от Кооперативния пазар „Л.“ от приятел на биологичния ѝ баща (бащата на М.), който в момента работи в Х., а майката на момчето е задържана от органите на реда. В доклада е посочено, че по сведения на детето М. Е. за него са се грижели различни хора, често са сменяли адреси с майка му и за втори път се вижда с така му. Не споделя за време, прекарано с баща му и така му. Посочено е и, че по сведения на момчето и неговата майка, при които е установено детето, бащата ги помолил да се грижат за М., докато се върне от Х.. При справка в Regix липсват данни детето да посещава училищна или детска градина. Въз основа на тези данни в доклада е обоснован извод, че се касае за дете, оставено без родителски контрол, което се нуждае от сигурна и стабилна среда, в която да се отглежда. Посочено е, че по телефона бащата е изразил желание да се грижи за М. след връщането си от чужбина. Поради установен риск за живота и здравето на малолетния е предложено предприемане на мярка на закрила извън семейна среда съгласно чл. 26 от ЗЗДет.

Въз основа на този доклад е издадена оспорената в настоящото съдебно производство заповед, с която поради наличието на обстоятелства по чл. 33, ал. 1 и ал. 2 от ППЗЗДет. във връзка с чл. чл. 27, ал. 1 и чл. 25, ал. 1, т. 4 от ЗЗДет. малолетното дете М. С. Е. е настанено временно в професионалното приемно семейство на Л. Н. с адрес на местоживеене на територията на ДСП – Е. П..

Заповедта е връчена на С. Е. по пощата на 15.06.2022 г., жалбата е депозирана на 21.06.2022 г.

На основание чл. 15, ал. 6 от ЗЗДет. по делото са приложени социален доклад, изготвен от ДСП-Е. П. и социален доклад, изготвен от ЦОП „Света С.“. Видно от същите, понастоящем малолетното дете успешно се адаптира в новата среда, като

след настаняване на детето в приемното семейство бащата С. Е. е подал заявление на 13.06.2022 г. детето да бъде реинтегрирано в семейството, осъществени са три срещи между детето и бащата в присъствието на социален работник, като по време на тях детето е видимо спокойно, осъществява разговор с бащата, задава въпроси, гушка се.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА – подадена е от активно легитимирано лице с правен интерес и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК. Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Заповедта е издадена от компетентен орган, съгласно нормата на чл. 27, ал. 1 от ЗЗД, според която настаняването на дете в семейство на роднини или близки, в приемно семейство, социална услуга - резидентен тип или в специализирана институция се извършва със заповед на директора на дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на детето. Настоящият адрес на детето е в териториалния обхват на ДСП-В., а към датата на налагане на мярката, фактическият ѝ издател е бил оправомощен да изпълнява функцията на директор на ДСП-В..

При издаването на заповедта е спазена установената писмена форма. Тя е мотивирана, с оглед съдържащите се в нея фактически и правни основания за издаването ѝ. Съгласно ТР № 16 от 1975 г. на ОС на ГК на ВС, е допустимо мотивите към административния акт да не са изложени в него и да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. В конкретиката на фактите такива други документи са налице, мотивите се съдържат и в доклад изх. № СЛ/Д-С-ВЗ/1127-001, изготвен от социален работник в отдел „Закрила на детето“ към ДСП - В., като изложените в него съображения са такива и на самия акт, предвид Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС.

В хода на административното производство по издаване на заповедта не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са довели до нейната незаконосъобразност. Административният орган е спазил регламентираните в ЗЗДет. и ППЗЗДет. процесуални правила, като съобразно правомощията си по чл. 26, ал. 1, изречение второ във връзка с чл. 27, ал. 1 от ЗЗДет е издал заповед за временно настаняване на детето М. С. Е. в професионалното приемно семейство на Л. Н.. Не е налице и соченото нарушение на чл. 26 от АПК, предвиждащ задължение за уведомяване на заинтересованите страни. Касае се за административен акт издаден при условията на чл. 33, ал. 1 от ППЗЗДет. - спешното настаняване извън семейството, предприето в случаите, когато има опасност за здравето и живота на детето. В тази връзка неоснователно е и възражението за нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в това, че никой от близките роднини на детето не е потърсен за съгласие за настаняване при тях, а детето директно е настанено в приемно семейство. Изчерпването на всички възможности за закрита в семейството е изрично изключено от нормата на чл. 25, ал. 2 от ЗЗДет. в случаите, когато се налага спешното извеждане на детето, какъвто е настоящия. С оглед горното и предвид извършената от съда служебна проверка не се установяват допуснати в хода на административното производство съществени нарушения на административно-производствените правила, които да обосноват отмяната на заповедта.

Заповедта е издадена в съответствие с материалноправните изисквания на закона. Съгласно чл. 25, ал. 1 от ЗЗД, може да бъде настанено извън семейството дете:

1. чиито родители са починали, неизвестни, лишени от родителски права или чиито родителски права са ограничени; 2. чиито родители, настойници или попечители без основателна причина трайно не полагат грижи за детето; 3. чиито родители, настойници или попечители се намират в трайна невъзможност да го отглеждат; 4. което е жертва на насилие в семейството и съществува сериозна опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие; 5. в случаите по чл. 11 от Конвенцията от 1996 г. и 6. чиито родители, настойници или попечители са се съгласили и отказват да прекратят участието му в предаване по смисъла на Закона за радиото и телевизията и с това се създава опасност за неговото физическо, психическо, нравствено и социално развитие, като в ал. 2 е предвидено, че настаняването на детето извън семейството се налага като мярка за закрила след изчерпване на всички възможности за закрила в семейството освен в случаите, когато се налага спешното му извеждане.

В чл. 4 ЗЗДет. са регламентирани мерките за закрила на детето по този закон, като в ал. 1, т. 4 е предвидено, че една от тези мерки е настаняването на детето в приемно семейство. Според съдържанието на заповедта, същата е издадена на основание чл. 27, ал. 1, вр. чл. 25, ал. 1, т. 4 от ЗЗДет, т.е. приложената мярка за закрила "настаняване в приемно семейство" е основана на обстоятелството, че детето е жертва на насилие в семейството и съществува сериозна опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие, като в конкретния случай приложима е хипотезата на риск за живота и здравето и увреждане на правилното физическо, психическо, интелектуално и социално развитие на малолетния.

От събраните по делото доказателства съдът приема, че са изпълнени предвидените предпоставки по чл. 25, ал. 1, т. 4 от ЗЗДет. По делото безспорно е установено, че М. С. Е. към момента на издаване на оспорената заповед е дете в риск, по смисъла на § 1, т. 11 от ДР на ЗЗДет., като съгласно б. "а" дете в риск е детето, чиито родители са починали, неизвестни, лишени от родителски права или чиито родителски права са ограничени, или детето е останало без тяхната грижа, тъй като съществува опасност от увреждане на нейното физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие, поради това, че е останал без адекватна родителска грижа от страна на двамата си родители. Установява се също, че майката на И. Т. Н. не е полагала грижи за детето, като го е поверила на грижите на неизвестно лице, а бащата на детето се намира в чужбина. От наличната информация съдържаща се по делото е видно, че детето е установено при лица, които не се намират в роднинска връзка с него. Твърдението, че непълнолетната е негова биологична сестра не е доказано, а и същата не е на възраст, позволяваща ѝ да се грижи за детето.

При тези обстоятелства, съдът приема за доказано, че за детето М. С. Е. не са били полагани постоянни родителски грижи, в съответствие с нормата на чл. 125, ал. 3 от Семейния кодекс, според която родителят осигурява постоянен надзор по отношение на малолетното си дете и подходящ контрол на поведението на непълнолетното дете.

Обжалваната заповед е издадена и в съответствие с целта на закона. Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗЗД, този закон урежда правата, принципите и мерките за закрила на детето, органите на държавата и общините и тяхното взаимодействие при осъществяване на дейностите по закрила на детето. Според чл. 1, ал. 2 от ЗЗД,

държавата защитава и гарантира основните права на детето във всички сфери на обществения живот за всички групи деца съобразно възрастта, социалния статус, физическото, здравословно и психическо състояние, като осигурява на всички подходяща икономическа, социална и културна среда, образование, свобода на възгледите и сигурност.

Разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗЗДет. прогласява правото на всяко дете на закрила за нормалното му физическо, умствено, нравствено и социално развитие и на защита на неговите права и интереси. Един от базовите принципи на закрилата, изведен от чл. 3, т. 3 ЗЗДет. е "осигуряване най-добрия интерес на детето", а съгласно дефиницията от § 1, т. 5 ДР ЗЗДет., в него се включва преценката на физическите, психическите и емоционалните потребности на детето; възрастта, пола, миналото и други характеристики на детето; опасността или вредата, която е причинена на детето или има вероятност да му бъде причинена; способността на родителите да се грижат за детето; последиците, които ще настъпят за детето при промяна на обстоятелствата; други обстоятелства, имащи отношение към детето.

По делото с оглед горните критерии несъмнено се установява, че е правилна преценката на ответния орган, към датата на постановяване на оспорената заповед, за наличие на основанията по чл. 25 от ЗЗДет., приложени с цел - защита на висшите интереси на детето, които имат приоритет пред желанията и интересите на родителя. Предметното съдържание на понятието "висши интереси на детето" може да бъде изведено от разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗЗДет., като в конкретния случай приоритетно значение има правото на детето да се развива физически и психически по здравословен и нормален начин, предвид възрастта му и установената липса на грижи от страна на родителите му към момента на издаване на оспорената заповед. С оглед изложеното с предприетата мярка е постигната и целта на закона да бъде защитен интереса на детето, който в случая се изразява в осигуряване на неговото физическо здраве, правилно физическо, психическо, интелектуално и социално развитие на малолетния.

В заключение следва да се отбележи, че приложената мярка за социална закрила е с временен характер – до произнасяне на съда по реда на чл. 28 от ЗЗДет.

С оглед на това настоящият състав намира, че оспорената заповед е законосъобразна, издадена при правилното приложение на закона и без допуснати нарушения на административно производствените правила, поради което следва да бъде оставена в сила, а оспорването като неоснователно следва да бъде отхвърлено.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 56-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Е. Е. в качеството му на родител и законен представител на детето М. С. Е. чрез адв. В. срещу заповед № ЗД/Д-С-ВЗ-024 от 03.06.2022 г., издадена от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – В..

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ:

